

ρος.» «Α, πάτερ μου, είμαι πολλάκις πλήρης ἐλπίδων, ὅτι ὁ Ἰππότης Ἐμβῆς θέλει σοὶ ἀποδώσει τὴν ἐλευθερίαν σου καὶ τὰς κτήσεις, ὧν τόσον ἀδίκως ἐστερήθης. Ὡ, ὅποια δὲ ἔσται ἡ χαρὰ ἡμῶν ὅταν πάλιν συγκατοικώμεν ὁμοῦ ἐν τῷ Εὐτυχεῖ Φρουρίῳ!» «Ὡς πρὸς τοῦτο δὲν ἔχω πολλὴν ἐλπίδα, ὡς σύ, φίλτατόν μοι τέκνον· καὶ ὅμως ἴσως τὰ παθήματα τοῦ Ἐμβῆ συντελέσουσιν εἰς το νὰ μαλακώσωσι τὴν καρδίαν αὐτοῦ· ἡ δὲ πραχθεῖσα ὑπὸ σοῦ σωτηρία τοῦ τέκνου του, βεβαίως θέλει διεγείρει τὰ κάλλιστα αὐτοῦ αἰσθήματα.» «Ποτὲ δὲν σοὶ εἶπα, ἀγαπητέ μοι πάτερ,» εἶπεν ἡ Ῥόζα, «πόσον πολὺ μετενόησα, διότι ἐχάρην καίτοι στιγμιαίως ἐπὶ τῇ συμφορᾷ τοῦ κυρίου Ἐμβῆ· ἀλλ' ἡ ἐνθερμος παραίνεσίς σου τοῦ νὰ ἀποδώσω καλὸν ἀντὶ κακοῦ, ἐπενήργησεν εἰς ἐμέ τοσοῦτον, ὥστε ἔδραμον εἰς τὸ φρέαρ, καί, ἀντὶ νὰ ἐπικαλεσθῶ τὴν βοήθειάν τινων ἐρρίψοκινδύνευσα ἐγώ, ὅπως σώσω τὸ παιδίον. Τῷ ὄντι πιστεύω ὅτι μιᾷ στιγμῇ ἀναβολῇ θὰ ἦτο ὀλεθρία εἰς τὸ προσφιλὲς παιδίον.» Μετὰ τὴν ὁμιλίαν ταύτην ἡ Κυρία Χίλδα ἐπὶ κἀκαμψεν εἰς τὸ δωμάτιόν της εἰποῦσα εἰς τὸν γηραιὸν ἐπιστάτην, ὅτι ἐβεβαίωθη πληρέστατα, ὅτι συνωμοσίαι δὲν ὑπῆρχε καὶ ὅτι πέποιθεν, ὅτι ὁ σύζυγός της ἤθελεν ἀπελευθερώσει ταχέως τὸν Ἰππότην Ἐλβέρτον.

Τὴν δὲ ἐπιούσῃν λίαν πρωΐ, ἡ Κυρία Χίλδα προσκαλέσασα τὴν Ῥόζαν συνωμίλησε πολὺ μετ' αὐτῆς. Ἡ συνδιάλεξις αὕτη λίαν ἐχροποίησε τὴν Ῥόζαν, διότι ἔμαθεν ὅτι ἡ Κυρία Χίλδα ἐβεβαίωθη, ὅτι ὁ πατήρ της ἔτρεφε χριστιανικὰ αἰσθήματα πρὸς τὸν Ἰππότην Ἐμβῆν. Τελευταίον ἡ Κυρία Χίλδα φιλοστόργως ἡσπασθη τὴν Ῥόζαν καλοῦσα αὐτὴν φιλότατην της θυγατέρα, καὶ ἐκφράζουσα θερμῶς τὴν ἐλπίδα, ὅτι θὰ ἦναι φίλαι διὰ βίου. «Συμφώνως μὲ τὴν ἐπιθυμίαν σου, ἀγαπητή μοι φίλη,» εἶπεν ἡ Κυρία Χίλδα, «τὰ πάντα θέλουσι μένει, ὅπως ἦσαν· διότι ὁ σύζυγός μου εἶναι καθ' ὁδὸν καὶ ἐλπίζω, ὅτι θέλει φθάσει ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν. Εἴθε ἀκολουθοῦσα τὰς ὑπαγορεύσεις τῆς καρδίας μου νὰ ἡδυνάμην νὰ ἀπελευθερώσω ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης τὸν πατέρα σου! Ἐν τοσούτῳ θέλω διατάξει νὰ παρέχωσι πρὸς αὐτὸν πᾶσαν δυνατὴν περιποίησιν.

[Ἔπεται συνέχεια.]

ΤΟ ΑΛΕΞΙΒΡΟΧΟΝ

Τὰ ἀλεξιβροχα ἢ ἀλεξήλια ἀπετέλουν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἔθνησι μέρος τῆς βασιλικῆς συνοδίας. Καὶ κατὰ τινὰς μὲν τὸ ὄργανον τοῦτο τῆς προφυλάξεως ἀπὸ τὴν βροχῇν ἢ ἀπὸ τὸν ἥλιον, ἢ ἀπὸ τὴν χιόνα ἐπεννοήθη ἐκ τῆς θεᾶς τῶν πυκνοφύλλων κλώνων τῶν δένδρων, κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τῆς θεωρίας τῶν σκηνῶν. Τὴν σήμερον ἐν Βεγγάλῃ καὶ Βυρμάχῃ τῶν Ἰνδιῶν τὸ ἀλεξήλιον τῶν πτωχῶν εἶναι μικρὸς σκελετὸς σκεπασμένος μὲ φύλλα δένδρων. Ἐπὶ ἀναγλύφῳ τῶν Θη-

ῶν τῆς Αἰγύπτου παρίσταται βασιλεὺς καθήμενος ἐπὶ τοῦ θρόνου του, καὶ ὑπὸ ἀνθηλίου σκιαζόμενος. Τὸ ἀνθήλιον τοῦτο κατὰ τοὺς ἀρχαίους αἰῶνας ἐν Ἰνδία, ἦτο ἔμβλημα βασιλικόν. Ἐν Βυρμάχῃ πελώριον ἀνθήλιον κρατεῖται ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς τῶν ἡγεμόνων, καὶ ἡ φροντίς αὕτη εἶναι ἀνατεθειμένη εἰς ἴδιον ἀξιωματικόν. Εἰς βιβλία τῆς Σινικῆς τετυπωμένα πρὸ χιλίων πεντακοσίων ἐτῶν, ἀναφέρονται τὰ ἀνθήλια ἢ ἀλεξιβροχα. Ὁ ἀρχαῖος τίτλος τοῦ Σατράπου τῆς Περσίας εἶναι «ὁ Κύριος τοῦ ἀνθηλίου.» Τὰ ἀνθήλια τῶν βασιλέων τοῦ Σιάμ συγκροτοῦνται ἐκ τριῶν ἢ τεσσάρων χωριστῶν κύκλων καὶ ἐνὸς ἐτέρου ὑπεράνω τούτων· ἐνθ' ἃ ἀλεξήλια τῶν εὐγενῶν σύγκεινται ἐξ ἐνὸς μόνου κύκλου. Κατὰ τὸν μεσαιῶνα, ἀνθήλια ἐκρατοῦντο ἐν ταῖς βασιλικαῖς ἐκκλησίαις τῆς Ῥώμης καὶ πιθανῶς ἐκ τῆς συνηθείας τυχύτης κατὰγεται ὁ πῖλος τῶν καρδινάλιων. Οἱ Ἄγγλοι, ὡς τρόπαια ἐκ τοῦ Ἀσθοντίου πολέμου, παρουσίασαν εἰς τὴν βασιλισσάν Βικτωρίαν τὸ μέγα ἀνθήλιον τοῦ βασιλέως τῆς Ἀσθοντίας, τὸ ὁποῖον εἶναι κατεσκευασμένον ἐκ βυσίνου καὶ μελανοῦ βελούδου, ἐννέα ποδῶν διαμέτρου καὶ κεκοσμημένον διὰ χρυτῶν ποδῶν καὶ δατέων λέοντος· ἦτο δὲ τοῦτο τὸ βασιλικὸν κωνωπεῖον τοῦ βασιλέως Καφφέ.

ΠΛΑΣΤΑΙ ΚΟΜΑΙ

Αἱ πλασταὶ κόμαι διὰ τὰς κυρίας, ἀναγνωρίζονται ὡς ἀνάγκη τῆς νεωτέρας κοινωνίας, πρέπει ἐπομένως ἡ ἀνάγκη αὕτη νὰ θεραπευήται. Ἀλλ' αἱ «ζῶσαι τρίχες», ἦτοι αἱ ἀποκοπτόμεναι ἀπὸ τῆς κεφαλῆς προσώπων πωλούντων αὐτὰς, καθίστανται ὁσημέραι σπανιώτεραι καὶ ἀκριβώτεραι. Ὅταν ἡ ζήτησις περιωρίζετο εἰς γηραιὰς δεσποίνας δεομένας φαινάκης, ἡ χορηγία εὐκόλως ἡσφαλίζετο. Ἀλλὰ νῦν οἱ Παρίσιοι μόνον θὰ κατηνάλισκον ὅλας, καὶ πλειοτέρας τὰς ἐκ Γαλλίας κόμας, καὶ ἡ Μασσαλία, τὸ ἐνεστὼς κέντρον τοῦ ἐμπορίου τῶν κομῶν, ἔχει ἀνταπόκρισιν μὲ τὴν Ἰσπανίαν, τὴν Ἀνατολήν, καὶ ἰδίᾳ τὴν Σικελίαν, διὰ τοὺς 40 τόνους τῶν μελαίνων τριχῶν, τὰς ὁποίας ἐτησίως κατασκευάζει εἰς 65,000 chignons. Αἱ «νεκραὶ τρίχες» εἶναι τι ἀπαίσιον· ἀλλ' ἄνευ αὐτῶν οἱ εὐθηνοὶ βόστροχοι δὲν θὰ καταρθοῦντο. Ἀλλ' αἱ νεκραὶ τρίχες καὶ αὗται προέρχονται ἐκ ζώντων καὶ ὑγιῶν. Οἱ ῥακοσυλλέκται πολλὰς τούτων συλλέγουσιν. Ἐμπορικῶς ἐπὶ τὰ ὑπάρχουσι χρώματα τριχῶν καὶ τρεῖς βαθμοὶ μήκους. Πολλαὶ νεκραὶ τρίχες ὑπάρχουσιν ἐν ταῖς 350, 000 τεμαχίοις τοῖς ἐτησίως ἐν Γαλλίᾳ κατασκευαζομένοις. Τὸ ἀκριβώτερον «chignon» κοστίζει περὶ τὰς εἴκοσι πέντε λίρας, τὸ εὐθηνότερον δύο λίρας. Ἡ Ἀγγλία εἶναι ὁ καλλίτερος καταναλωτῆς, καὶ μετ' αὐτὴν ἡ Ἀμερική.